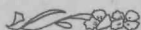

da ste Vi pastir in pasete ovčice; v tem sva si enaka. Razloček je pa v tem, da ste Vi višji pastir, da uživate čast in spoštovanje, pa tudi denar imate; jaz sem pa reven pastirček brez denarja in brez ugleda. Vzemite me v službo in skrbite zame, da se mi bo boljše godilo!»

Modrega fantiča je škof uslišal. Postal je odličen in učen mož.

Igra je igra.

11. Preveč zares.

Mejičarjev Jožek je bil od sile živahen deček. Kjer se je prikazal med tovariši, povsod ga je spremljalo veselje in smeh. Prav izvrstno je znal posnemati vedenje raznih ljudi. Danes je nastopal kot brusar in tako dobro posnemal starega Rezijana, da je bila vsa hiša polna smeha. Drugič se je pa usedel na stol, vzel v roke razdrapan škorenj in ga obdelaval, kakor bi bil najmanj že deset let čevljar. Koliko je bilo zabave, ko je Jožek pokazal, kako se obnaša pijanec na cesti, kako meri njeno širino, kako se slednjič prevaža v cestni jarek in tam obleži!

Da, Jožek in pijanec! Ali se še spomnijaš tistega dne, Jožek! Kako je bilo?

Skrivaj je ukradel Jožek nekaj denarja in v vaški gostilni kupil žganja, da ga bodo imeli oče za delavce, — tako se je zraven zlagal. V resnici pa ni bilo tako. Jožek ga je hotel popiti sam, zato da bi bolje pokazal, kako se vede pijanec. Kaj si vsega ne izmislil, kaj ne!

Naglo in s strahom je popil Jožek tisto nesrečno pijačo. In potem med svoje tovariše! Ali bo smeha, ko bo Jožek pokazal pijanca v vsej resnici!

Jožek gre. Nekaj časa gre dobro, prav dobro. Toda polagoma se začne delati tema pred njegovimi očmi — nekaj čudnega: tema sredi poldneva — glava postaja težka, cel svet se zavrti pred njim, in Jožek pade in obleži in leži dolgo časa nezaveden.

Važno naročilo.

Bled in prepaden se je vrnil Jožek domov, ravno ko je šlo solnce k večernemu počitku. Srečata se z mamo.

»Kaj pa ti je, Jožek?«

»Bolan sem. Glava me boli.«

»Boš pa moral v posteljo, bo najboljše.«

Jožek gre za mamo.

To nesrečno žganje! Vso noč ga je bolela glava, neznosna žeja ga je mučila, spati ni mogel. Oh, da bi bilo že skoro jutro! Kako so vendar ponoči dolge ure, kadar človek ne more spati! Strašno!

Drugi dan je bilo pač že malo bolje, a ne še popolnoma. Vse je Jožka bolelo: glava, roke, noge, život. Jed mu ni dišala kakor prejšnje dni. Potem pa še tisti strah: Kaj, ko bi naši zvedeli, odkod moja bolezen!

Nekaj groznega sta bila tista dva dneva v Jožkovem življenju. Bolezen je minula; starši niso zvedeli nič, tovarišem tudi ni nič povedal, kako je hotel igrati »zares« pijanca. V Jožkovi glavi pa živi še danes spomin na tisti nesrečni čas.

In prav je, da živi. Zakaj od tistega dne Jožek — danes že dvajsetletni vojak-korenjak — ne pokusi nobene opojne pijače več in pravi, da je tudi zanaprej ne bo.

Svojo nezgodo je zaupal samo meni in je končal z besedami: »Takrat sem spoznal, da je pijanec najbolj nesrečen revež na svetu.«

J. E. Bogomil.

Naše igre na paši.

O, kako je bilo takrat prijetno, ko smo pasli. Naj vam malo opišem naše pastirsko življenje.

Vsako popoldne smo gnali živino tja v tisti priljubljeni Kravjek. Zakaj se ta kraj tako imenuje, ne vem. Večkrat sem slišala, da je bil nekdaj tukaj grad, ki se je tako imenoval. Nekoč smo res našli nekoliko zidu, ne vem, ali je bil to ostanek tistega gradu, ali kaj. Ta Kravjek je na zelo lepem kraju. Leži